

borgerne, hvem ellers? Det vil altsaa i Virkeligheden sige, at man skal paalægge Skatteborgerne en ny Skat til Fordel for Sufferroedyrkerne og Sufferfabrikkerne her i Landet. Det havde det ærede Medlem som sagt et aabent Dje for, og han var endog saa vidt fremme, at han foreslog en ny Skat. Han sagde, man kunde jo passende dække den Medgang i Statskassens Indtægter ved en Skat paa Hvede og Hvedemel. Det kan nok være, at de gode Folkovre paa Volland, som jo dyrke Hvede og dyrke Sufferroer ved Siden af, kunde billige en saadan Skat; det vil jeg ikke udtale mig videre om. Men jeg føler mig overbevist om, at en Skat paa Hvede og Hvedemel til Dækning af Statskassens Medgang i Indtægt ved denne Lejlighed heldigvis vilde falde i daarlig Jord Landet over. Hvad vil nemlig en Skat paa Hvede og Hvedemel her i Landet sige? Det vil simpelthen sige en Fordyrelse af Brødet, og det vil igen sige, at man rammer samtlige Skatteborgere, baade fattige og rige, til Fordel for denne Industri. Naar man endelig skulde tænke sig, at disse Mænd, disse brave Mænd, som komme her og tigge os om Understøttelse, skulde have en Understøttelse, saa vilde jeg dog langt foretrække, at man direkte paaliggede en særlig Skat, opkrævede den rundt omkring i Landet og udbetalte dem Pengene rent og skært. Saa kunde Folk forstaa, at hver Gang denne Skat blev opkrævet, var det til Fordel for de brave Mænd paa Volland, Fyn og hvor de ellers findes, til Fordel for Sufferroedyrkerne her i Landet. Og naar Staten blev lignet direkte paa Skatteyderne, tror jeg, at dette Beskyttelsesprincip straks vilde samle en saa mægtig Hær af Modstandere, at selv Rigsdagsmændene vel skulde vogte sig for at staa frem og støtte et saadant Lovforslag for Fremtiden.

Det højtærede Ministerium og dets Tilhængere har en stor Skræl for et politisk Parti her i Landet, for Socialdemokratiet. Naar vi rejse ud til Vælgermøder og træffe sammen med Høje, saa høre vi Høje tale om Socialdemokratiet som et samfundsnedbrydende Parti. Naar vi læse i Højres Blade, se vi, at Høje kæmper ivrigt mod Socialdemokratiet. Jeg er nu ikke Socialist, men dersom jeg stod i Højres Lejr og var Højremand, saa vilde jeg meget betænke mig paa at støtte et saadant Lovforslag, som netop mere end noget andet vil give Socialdemokratiet Vind i Sejlene. Det er jo nemlig aabenbart, at naar de store Samfundslag, som ikke producere Suffer eller den Slags Ting, men forbruge Suffer, mærte, at de skulde bestattes til Fordel for en saadan Industri, ville de

blive endnu mere misfornøjede, end de hidtil have været, med den bestaaende Samfundsorden. Hvis jeg derfor stod som Højremand og skulde støtte det nuværende Ministerium, vilde jeg sige: Lad os frem for alt ikke fremme et saadant Lovforslag, som ubetinget vilde give det Parti Vind i Sejlene, som vi til dagligdags bekæmpe, og som vi ere saa svært bange for, skal vinde Fremgang her i Landet.

Der er en Forening eller et Parti her i Landet, som i den offentlige Diskussion har vakt stor Opmærksomhed i de senere Aar, og særlig i det sidste Aarstid her inde i Rigsdagen tit og ofte er omtalt. Ærede Medlemmer kunne tænke sig, at jeg i dette Øjeblik sigter til Agravterne. Jeg skal ikke her gaa i Rette med Agravterne, i Rette med, hvad de have udrettet, og hvad de i Fremtiden ville udrette, det ligger jo ikke for i Øjeblikket. Som ærede Medlemmer imidlertid vide, have Agravterne i sin Tid fremsat et Program, og i dette Program have de saa fremsat Kravet om en Toldreform, og jeg syntes, at noget af det smukkeste i deres Program just var dette Krav. Deri sagde Agravterne udtrykkelig, at Statter paa Brugsgenstande, Fødemidler og Beklædningsgenstande burde nedfattes. De sagde endvidere, at vi skulde til en rimelig Nedskættelse af den nuværende Toldbeskyttelse. Jeg har ikke Programmet ved Haanden og kan altsaa ikke citere det ordret, men jeg tror ikke, nogen af de ærede Medlemmer, som sender Programmet, kan sige, at jeg har citeret fejl, at det, jeg har sagt, ikke skulde være Meningen med det Program, der blev fremsat, og som jeg billigede. Hvor kan nu nogen tro, at et saadant Lovforslag som dette, der fordyrer den almindelige Befolkning's Fødemidler, hvortil Suffer dog hører — ikke i væsentlig Grad til Fordel for Statskassen, for det er jo ikke væsentlig nogen finansiell Told, her er Tale om, men til Gavn for en lille Del af Samfundet — kan vinde hele Landbostandens Interesse? Jeg tror det ikke og vil meget nødig gøre det, for jeg tror, at skal Landbostanden samle sig, og skulle vi komme til en virkelig økonomisk Lovgivning og fornuftig Toldrevision, saa maa det ske under den Fane, som man hidtil har samlet sig om, nemlig den, at Landbostanden ikke fordrer nogen særlig Beskyttelse, men heller ikke bliver ved at statte, mange Gange ublu, til Industrien, som i Virkeligheden ikke kan bestaa uden en stor Beskyttelse her i Landet. Forholdet er jo det, at det danske Landbrug har haft mangan haard Tørn at tage i de sidste Aar. Det danske Landbrug har maattet gaa over